

познати, — а пъкъ познати по кръчмитѣмного — ще се по-
черпи и съ тѣхъ. И като се върне въ село, вече е пиянъ-
заянъ.

Като отидѣлъ въ празникъ на хорото, ергенитѣ не
смѣли да се разправятъ много-много съ него, защото все
ножъ вадѣлъ. Пъкъ и силенъ билъ, та не му се изли-
зало лесно на среща.

Момитѣ и тѣ дума не смѣли да му отвѣрнатъ. И
тѣхъ ги било страхъ отъ него.

— Съ пиянъ на глава не се излиза, — казвали тѣ.

Единъ пжтъ, като ходилъ по съседнитѣ села да
продава ракия, чичо Петко се напилъ така много, че ко-
гато се връщалъ къмъ село, не помнѣлъ себе си.

Било късна есенъ. Сливитѣ отдавна били обрани и
сварени на ракия. Листата, жълти и червени, капѣли по
земята. А пъкъ отъ планината духалъ студенъ вѣтъръ.

Колата вървѣла бавно къмъ село. Чичо Петко се
клатушкалъ въ нея. И при единъ завой падналъ между
колелата. Колата минала презъ него. Заплѣлъ се еди-
ниятъ му кракъ въ колелото и се счупилъ.

На заранъта го намѣрили премръзналъ и съ счупенъ
кракъ.

Закарали го въ града и му отрѣзали счупения кракъ.

Върналъ се чичо Петко въ село съ единъ кракъ и съ
патерица подъ мишница.

За ракия вече и не помислилъ. А когато дѣдо Ата-
насъ умрѣлъ, той, вмѣсто да вари ракия отъ сливитѣ,
почналъ да ги суши и да ги продава.

Сега въ неговата градина има не само сливи, ами и
хубави ябълки, круши, зарзали.

И често, следъ като ни разкаже нѣкоя хубава при-
казка, ще ни даде по нѣкоя ябълка или круша и ще ни
каже :

— Хайде сега идете да си играете ! Утре ще ви раз-
кажа друга приказка.

Много е добъръ сега чичо Петко. По цѣлъ день око-
ло него все деца има. И по-малки и по-голъми.

И всички го обичатъ.

Гео Крънзовъ